

Derpaa foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov om Børnepligt af 6te Marts 1869 § 17.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 388 ff.).

Der var intet Endringsforslag stillet.

Lovforslagets Indhold samt Spørgsmaalet om dets Overgang til 3dje Behandling fattes til Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C. Sp. 61—62) samt Sagens Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Statsrevisorernes Betænkning over Statsregnskabet for Finansaaret 1894—95.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 53—98).

Uden for Betænkningen var intet Forslag fremkommet.

Sagen fattes under Forhandling.

Ordføreren (Roch): Det høje Ting vil se, at Udvalgets Flertal ganske vist noget mod den Praksis, der hidtil har været fulgt, har indledet sin Betænkning med en Henstilling til de Herrer Statsrevisorer, gaaende ud paa, at Udvalgets Flertal vilde finde det ogsaa i Statsrevisorernes egen velforstaede Interesse, om det var muligt for Fremtiden at komme til noget mindre vidtløftige Betænkninger fra den ærede Statsrevision end den, der for Tiden foreligger. Det forekommer nemlig Udvalget, at det, som egentlig er Statsrevisionens Opgave, og som jo bestemt fremhæves i Grundlovens § 50, er at gennemgaa Regnskabet og se, at det stemmer med Budgettet, „at Statens Indtægter deri ere bleve opførte, og at ingen Udgift uden for Finansloven har fundet Sted. . . . Det aarlige Regnskab med Revisionens Bemærkninger forelægges derefter Rigsdagen, som

med Hensyn til samme tager Beslutning“. Og ved § 4 i de Bestemmelser, som i 1867 ere givne for Statsrevisionens Virksomhed, udtales det som værende Statsrevisionens Opgave at paase, overensstemmende med Grundlovens § 50, at Regnskabet og dets Posteringer nøje slutte sig til Finanslovens Bevillinger paa de enkelte Konti. Med den ærede Formands Tillabelse skal jeg oplæse, hvad der videre staar der, som for vor Betragtning er af ikke ringe Betydning: „De afgive derefter en Betænkning om Resultaterne af deres Undersøgelser og med Oplysning om de forefundne Uoverensstemmelser mellem Finansloven og Statsregnskabet“. Og saa hedder det endelig til Slutning, at Statsrevisionen alene skal gøre Indstilling „med Hensyn til de Punkter, der efter nogen af Statsrevisorernes Formening bør foranledige Beslutning af Rigsdagen“. Nu gaar den foreliggende Betænkning — som alle de af de Herrer, som have vovet sig ind paa denne tykke Bog, ville have set — meget videre, og det er ikke noget, som de nuværende Statsrevisorer have indført fra nyt af. Det er en Praksis, der gennem en lang Aarrække har udviklet sig i større og større Grad, saaledes at Statsrevisionens Betænkning i de sidste 25 Aar er vokset til det dobbelte Omfang af, hvad det var i 1871—72. Jeg kan i den Henseende ophjse, at for Regnskabsaaret 1871—72 var Statsrevisionens Betænkning paa 207 Pagina, 10 Aar efter var den vokset til 383 Pagina, atter 10 Aar efter, 1891—92, til 419 Pagina, i forrige Aar til 467 Pagina, og i Aar omfatter den 504 Pagina. Jeg tror, det vilde være i Statsrevisionens egen velforstaede Interesse, og at det vilde vække langt større Interesse for det i øvrigt saa overordentlig omhyggelige og dygtige Arbejde, som foreligger, naar det gaves i et mindre Omfang, og ærede Medlemmer havde da mere Frihed til at gøre sig bekendt med Detaillerne. Det er nu en Gang saa, at man er bange for tykke Bøger, og navnlig da for tykke Betænkninger, og jeg frygter, der ikke er saa saa ærede Medlemmer, som ikke have gjort sig stort anden Ulejlighed med den foreliggende Betænkning end at se efter, hvad det er for Indstillinger, Statsrevisionen gør. Det er i øvrigt en Henstilling, jeg tillader mig at gøre til kommende Statsrevisorer, som de alene kunne tage Hensyn eller lade være at tage Hensyn til, og som det høje Ting ikke har noget at bestemme om. Men det forekommer Udvalgets Flertal, at man ikke med Hensyn til Statsregnskab og Betænkning bør komme ind paa den samme Vej, som man til Dels med Hensyn til selve